

Theo trok zijn
nette hemd uit.
Ssssst.

Hij haalde oude
schoenen uit zijn kast.
Ssssst.

Daarna opende hij
zachtjes het raam.
Ssssst.

En de boom stond voor het huis.

O jongens, wat een boom was dat.

En die boom die
had een stam.

O jongens, wat een stam was dat.

En aan die
stam daar
kwam een tak.

O jongens, wat een tak
was dat.

Aan die tak daar
kwam een kind.

O jongens, wat een kind was dat.

Met GROTE PASSEN holde hij
over grasveld 1.

Hij rende voorbij het tuinhuis,

sprong als een kangoeroe over een vijvertje

tot bij de rij met struiken waar hij eigenlijk nooit hoefde te komen.

(Halt Theodore!
Hier hoef jij niet te
zijn! Dit is het einde
van de wereld!)

Theo wurmde zich tussen twee dennen door.

Daarna volgde hij het paadje
door het kikkergras.

Zo kwam hij bij de
eik zonder takken.
Hup, over het hek en
dan het oerwoud in.

Bij de eenplankbrug ging zijn hart altijd sneller slaan.
Hij voelde het bonzen tot in het puntje van zijn tong.

Nog vijftig meter door
het hoge riet bij het moeras.
Was het er nog?

Nog onder de scheve poort door. Stel je voor ... Nog een bocht.

Net zoals de eerste keer bleef Theo staan. **WOW.**

Volgende keer moest
hij er een foto
maken. Echt.

Een muur gemaakt
van dikke boomstammen.
Zeker tien meter hoog.
Het bordje hing er nog.
OERTIJD